

BLOEMPJE

Er was eens een koning op wiens schouders een loodzware last drukte. Waar kan een koning last van hebben? Dreigde een brullende draak zijn paleis plat te branden? Of wilde een gemene broer zijn kroon stelen? Nee, niks van dat alles. Het lastige probleem was zijn acht jaar oude dochtertje. Alhoewel, dochtertje...

De koning en koningin waren dolblij toen het prinsesje geboren werd. Het was een bloot, roze meisje en ze noemden hun dochtertje 'Bloempje'. Het koningspaar wilde het meisje alles geven wat haar hartje begeerde. Maar vooral Bloempjes mondje en maagje begeerden veel – *heel* veel. Dronk ze eerst nog melk aangelengd met Roosvicee of Diksap, al snel at ze pap met geprakte toffees.

Bloempje sliep heerlijk als haar buikje gevuld was met zoetheid. Maar als ze wakker werd en haar mondje was leeg, dan begon ze aller-vreselijkst te krijsen.

'SNEL!!! Een LOLLY!!' riep de koningin in paniek naar haar hofhouding. Een lakei gooide vlug een lolly toe, die de koningin uit de lucht plukte en haastig in Bloempjes mondje plugde. Dan stopte het geblèr gelukkig. Bloempje sabbelde weer tevreden in haar wipstoeltje en de koningin haalde opgelucht adem.

Toen Bloempje als driemaand oude baby door haar eerste wipstoeltje heen krakte, had dat voor het koningspaar een waarschuwing kunnen zijn...

Inmiddels was de prinses acht jaar oud en zat er voor de koning niks anders op dan zijn troon af te staan. Dit was namelijk de enige stoel in het hele paleis die groot en stevig genoeg was voor zijn monsterlijk dikke Bloem. Met frisse tegenzin zette de koning een pianokruk op de verhoging waar zijn zetel had gestaan, terwijl vier lakeien de loodzware mahoniehouten troon op hun schouders hezen en naar de eetzaal droegen. Dat was de kamer waar Bloem overdag te vinden was.

Zuchtend en steunend laveerden de vier lakeien tussen de snoeppapiertjes, wijnballen, zakken chips en zuurstokken door. Ze plaatsten de troon aan het hoofdeinde van de lange eettafel. Daar, in de hoek van de kamer, zat Bloem wijdbeens op de grond chips te eten. Dankzij haar bruinfluwelen gewaad leek ze nog meer op een chocoladedrilpudding dan gewoonlijk – een uitzonderlijke pudding waarbij de hoeveelheden in het recept niet goed waren opgevolgd, zodat het een gigantische bruine flubbermassa geworden was.

Met een deftige hoofdknik die haar drie onderkinnen samenperste, bedankte Bloem de lakeien – keurig opgevoed als ze was, kon ze natuurlijk niet 'dank u wel' zeggen met volle mond. De prinses sprak weinig, maar knisperde en kraakte des te meer.

Naast Bloem lagen twee kussens op de grond waarop twee dikke poezen zaten. Smeerpoes was wit met bruine chocoladevlekken, zij hield het meest van chocoladetoffees. Viezekit had roze en gele vlekken op haar witte vel. Welgemikt gooide Bloem een Fruitella naar haar toe.

‘Zo gaat het toch niet langer!’ briede de koning luid. Moeizaam trok hij zijn sokken uit. De koning had zere billen gekregen van het hof-houden vanaf het pianokrukje. ‘Bloem moet op dieet!’

De koningin keek op van haar breiwerkje. Ze zat rechtop in bed met haar krulspelden al in. ‘Ach arme schat... (waarbij het niet duidelijk was of ze haar man of haar dochter bedoelde). Ik zal het er morgen over hebben met de hofdames.’

‘Hmmm...grmbl,’ mompelde de koning nog steeds chagrijnig. Hij trok zijn streepjespyjama aan, stapte in bed en deed het licht uit.

De volgende ochtend ging de koningin meteen te rade bij haar schare hofdames. Ze had het niet beter kunnen treffen. De dames wilden altijd de meest fabuleuze mode-outfits showen aan het hof. Om zichzelf in die designerkleding te kunnen proppen, wisten ze natuurlijk *alles* van diëten en afvallen.

‘Ik zweer bij een dieet van slablaadjes en héél veel koffie!’ riep de Gravin von Gemüße, die gewoonlijk tijdens de troonrede onrustig wiebelde op haar stoel.

‘Nee, rauwkost! Alleen maar rauwe groentes eten, dat werkt het beste,’ beloofde de Markiezin van Veganië plechtig. Een aantal hofdames gniffelden luidruchtig vanachter hun waaiers vanwege het oranje stukje wortel dat tussen de voortanden van de Markiezin gekleefd zat.

‘Oh jee,’ verzuchtte de koningin, ‘maar Bloempje lust geen groentes...’

‘Geen nood, majesteit,’ sprak de Barones von Überfroh bis Bijsterslim. ‘Dat is gewoon een kwestie van gewenning. Ze moet even haar gewoontes en smaak veranderen. Een diëtist kan haar daarbij helpen. Mijn broer is wel twintig kilo afgevallen dankzij Ronja Stakker, zij is goed! Hij is alleen nog niet van het roken –’

‘Nee, nee!’ onderbrak de Comtesse van Dolce en Graatmaga. ‘Het geheim is de combinatie van dieet en lichaamsbeweging, een *personal coach*,’ verklapte de Comtesse parmantig. ‘Ik weet precies wie u daarvoor moet hebben: dokter Dieetnix. Hij is Fan-TAS-Tisch!’

De koningin keek bedachtzaam. Ook vandaag zag de Comtesse er weer stijlvol uit in een paarsfluwelen jumpsuit waarin je haar ribben kon tellen. Zij zal het wel weten, dacht de koningin.

‘Goed,’ sprak de koningin. ‘Hoe bereik ik die dokter Dieetnix?’

‘Oh, waarschijnlijk is hij overzee. Hij is erg in trek bij de filmsterren in Bolliehoed, weet u. Hier heb ik het mobiele nummer van zijn manager,’ sprak de Comtesse. Ze had een klein notitieboekje uit haar jumpsuit getoverd en overhandigde het aan de koningin.

Amper een dag later maakte dokter Dieetnix zijn opwachting aan het hof. De koning kreeg haast een hartverzakking toen hij vernam hoeveel geld het had gekost om de personal coach per direct in te huren. Nou ach, dat moest de minister van financiën maar oplossen – een bezuiniging op ontwikkelingshulp, ofzo. Dit was een kwestie van staatsbelang!

Dokter Dieetnix liep over de rode loper van de troonzaal naar de koning en koningin toe, die hem opwachtten bij de verhoging met de pianokruk. Achter zich aan sleepte de coach een grote rolkoffer. Op het vliegtuiglabeltje stond in koeienletters 'Dr. Frank Dieetnix' geschreven.

'Welkom, welkom!' jubelde de koningin.

'Greetings majesteiten,' grijnsde dokter Dieetnix zijn fluorescerend witte tanden bloot. 'Vergeeft u me alstublieft, ik ben een beetje jetlagged.'

'Wanneer gaat u aan de slag?' wilde de koning direct weten.

'- sst,' siste de koningin.

'En wat nou als het niet werkt? Wat moeten we dan?' ging de koning verder.

'- sssst!'

'Krijgen we dan ons geld terug?'

'- SSSSTT!!' Boos porde de koningin de koning in zijn zij.

'Dokter Dieetnix faalt nooit,' verklaarde de personal coach zelfverzekerd. 'En als de klant faalt, dan is er altijd nog de mogelijkheid van een maagverkleining met een totale lichaamsliposuctie, waarbij al het lichaamsvet wordt weggezogen.'

Dit vond de koning een hele geruststelling.

Na zijn schoonheidsslaapje ging dokter Dieetnix samen met de koning en koningin kennismaken met Bloempje. De prinses zat breed uitgemeten op de troon. Als een enorme cupcake die uit zijn vormpje puilde. Ze kauwde op twee chocoladetoffees tegelijkertijd, wat zij netjes met dichte mond kon en zonder te smakken. Op de lange eettafel lag het assortiment van een snoepkraam uitgesteld.

'Dag liefje,' sprak de koningin. 'We hebben een meneer voor je meegebracht die je slank kan maken.'

'Hij heet dokter Dieetnix,' vulde de koning aan.

Bloempje keek niet-snappend omhoog naar de drie volwassenen.

'Spuug die maar uit, uwe koninklijke hoogheid.' Dokter Dieetnix hield een schoteltje onder één van de onderkinnen van de prinses.

Sput – met een doffe bons belandde een bruine klomp toffee keurig op het schoteltje.

'En de rest van het snoep moet ook allemaal weggegooid.' Dokter Dieetnix haalde een lege vuilniszak uit de zak van zijn colbertje en veegde met een stevige armbeweging het snoep van de tafel in de zak.

Hierop begon Bloempjes onderlip hevig te trillen.

'*WheeeH!!*' jammerde ze. '*Ik – wil – mijn – snoe – oep!*'

De koningin kon dit niet aanzien. Ze kneep haar ogenleden, haar lippen en haar billen stijf samen en hield met moeite haar eigen snikken binnen.

'Nee, Bloem,' sprak de koning ferm. 'Je bent veel te dik, je moet afvallen. Snoep is uit den boze.'

Bloem begon nog harder te huilen. Haar wangen bolden rood op.

‘Ach, arm kind,’ snikte de koningin.

‘Huilen is niet erg,’ sprak dokter Dieetnix. ‘Daar verbrand je een hoop calorieën mee. Kom!’ Hij hees Bloempje omhoog aan haar dikke arm, wat hem best veel moeite koste. ‘Wij gaan een wandeling maken.’

Dokter Dieetnix beende weg met in zijn ene hand Bloempjes arm en in zijn andere hand de vuilniszak vol snoepgoed geklemd, op zoek naar een grote vuilnisemmer.

‘En als we klaar zijn met wandelen krijg je een dieetshake,’ beloofde dokter Dieetnix.

‘Een shake?’ snifte Bloempje. ‘Een chocolademilkshake? Met slagroom?’

‘Uhhm, nee,’ antwoordde dokter Dieetnix. ‘Een *dieet*shake dus, met kunstmatige smaakstoffen en gebakken lucht, *zonder* calorieën.’ Hij beende met Bloempje de eetzaal uit.

Na tien meter lopen begon Bloempje echter tegen te sputteren.

‘Ik ben moe...’ Ze ging aan haar arm hangen.

‘Ik ben moe – hoe...’

Ik ben *MOE!*

PLOF – Ze liet zich met haar volle gewicht op het okergele fluwelen tapijt vallen.

‘Kom zeg, opstaan!’ vermaande dokter Dieetnix. Hij begon aan Bloempjes arm te sjorren maar kreeg geen beweging in de loodzware massa. Al gauw hield hij het voor gezien.

‘Ik ben te moe – hoe!’ protesteerde Bloempje nukkig.

‘Dan gaan we wel grondoefeningen doen,’ besliste dokter Dieetnix. ‘Raak met je vingers je tenen aan.’

Bloempje wiebelde wat heen en weer met haar armen en benen.

‘Kan ik niet...’ snifte ze.

‘*KAN IK NIET!*’ brulde ze.

Hysterisch huilend spartelde Bloempje met haar dikke ledematen. Als een stuiptrekkende gestrande walvis lag ze op de grond naar lucht te happen.

Vanuit de eetzaal kwam de koningin aangerend, gealarmeerd door het kabaal. ‘Ach, schatje!’ riep ze verschrikt uit.

Nog voordat dokter Dieetnix het goed en wel door had, griste de koningin een toffee uit de vuilniszak en stopte hem met wikkel en al in Bloempjes mond. ‘Zo, daar!’

Gefrustreerd en met een fikse hoofdpijn bedacht dokter Dieetnix dat hij misschien eerst Bloempjes onderbewustzijn moest beïnvloeden, zodat ze gezonder zou *willen* eten. Met de juiste benodigdheden beende hij naar de slaapkamer van de prinses.

De prinses sliep al jaren boven op een hoge stapel matrassen op de vloer, omdat de lattenbodem van haar hemelbed bezwaken was onder haar gewicht.

Tussen het tweede en derde matras van boven stopte dokter Dieetnix een handvol erwten, een prei, een appel en een banaan. De vrijgekomen aroma’s in combinatie met het achtergrondmuziekje dat hij zelf gemaakt had (zeegeluiden met daardoorheen gesproken: ‘snoep is vies – fruit en groente zijn lekker en gezond’) zouden haar hersenen op de juiste manier moeten stimuleren, dacht hij.

De volgende ochtend verscheen dokter Dieetnix opgefrist en uitgerust in de eetzaal. Hij was benieuwd of zijn plannetje gewerkt had. De avond tevoren had hij de kok opdracht gegeven voor Bloem een ontbijt samen te stellen van gekookte doperwtjes met gebakken prei en een beker appel-banaansmoothie.

Bloempje en de koningin zaten al aan tafel te wachten totdat het ontbijt zou worden opgediend. De één hing moe onderuitgezakt in de troon met haar twee poezen op schoot en de ander poogde tevergeefs een gaap te verbergen achter haar hand.

‘Geen goede nacht gehad, majesteit?’ vroeg dokter Dieetnix.

‘Nee,’ antwoordde de koningin sacherijnig. Ze wreef verwoed over haar wallen. ‘Bloempje dacht dat er een dieetspook in haar kamer zat en was daardoor de halve nacht wakker...’

‘– en er zat vieze smurrie in mijn matras,’ voegde Bloempje er soppend aan toe.

‘Gelukkig kon ik nog een paar lolly’s vinden, zodat we toch wat hebben kunnen slapen.’

‘Hmmm...’ mompelde dokter Dieetnix. Een verdere reactie werd verhinderd doordat drie lakeien binnenkwamen om het ontbijt te serveren.

‘*BAH!*’ riep Bloempje uit. ‘Weer van die vieze smurrie!’ Vol walging wees ze naar de fruitshake die voor haar stond. ‘En wat zijn *dat?*’ Argwanend verschoof ze met haar vork wat doperwtjes over haar bord.

‘Uhh, dat zijn groene mini-wijnballetjes,’ zei dokter Dieetnix. Wellicht dat dat zou helpen om ze voor de prinses wat aantrekkelijker te maken.

‘Oh?’

Voorzichtig stopte Bloempje een vork met een paar erwtjes in haar mond. Plotseling liep ze rood aan. Ze keek venijnig naar dokter Dieetnix.

RET-TE-KE-TET

De erwtjes vlogen uit haar neus – over de tafel – richting de dieetcoach. Hij deinsde achteruit.

‘*DAT ZIJN HELEMAAL GEEN WIJNBALLETJES!*’ riep Bloempje woest uit. Haar gezicht kleurde roder dan een echte wijnbal. Verschrikt sprongen de poezen van haar schoot.

‘Sjus, sjus...’ probeerde de koningin Bloem te sussen, maar Bloem begon boos met haar vuisten op tafel te slaan.

‘*Ik – wil – ECHTE – wijnballen!*’ bengde ze door de eetzaal als een heipaal. De resterende erwtjes trilden van haar bord af. ‘*Ik – wil – ECHTE – wijnballen!*’

‘Tuurlijk liefje... die krijg je meteen!’ probeerde de koningin haar te overstemmen. Ze gebaarde driftig naar één van de lakeien.

Al snel kwam de lakei aangerend met een zak wijnballen en voor de zekerheid ook maar meteen een zak toffeees.

Bloempje propte prompt een wijnbal in haar mond en begon de wikkels van twee toffeees af te halen. Het kabaal was opgehouden.

‘Zo kan ik mijn werk toch niet doen?!’ sputterde dokter Dieetnix verontwaardigd. ‘Ik neem ontslag en ga met het eerstvolgende vliegtuig terug!’ Na een korte hoofdknik richting de koningin beende hij de eetzaal uit.

Onthuts begon de koning zich te beklagen toen hij het nieuws van dokter Dieetnix’ vertrek vernam: ‘maar hij had beloofd dat het zou werken!’ Sip plantte hij zijn kin in zijn handen.

‘Bloempje vond het dieet-eten niet *lekker*,’ legde de koningin uit.

‘Ja, ik vind deze pianokruk ook niet *lekker*!’ mokte de koning.

‘We vinden vast wel een andere oplossing...’ de koningin gaf de koning een bemoedigend schouderklopje op zijn koningsmantel.

‘JA! Die operatie!’ riep de koning ineens uit. Hij veerde op van zijn kruk.

Vol hernieuwde energie gaf hij zijn secretaris instructies om met de beste chirurgen van het land te bellen en te overleggen over een operatie voor zijn dochter.

‘Een maagverkleining. En een totale lichaamsliposuctie!’ Terwijl hij door de kamer ijsbeerde, scandeerde de koning zijn wensen door het telefoongesprek dat zijn secretaris aan het voeren was. Maar toen zijn secretaris na een half uur nog steeds aan het telefoneren was, werd de koning ongedurig.

‘Zo moeilijk hoeft het toch niet te zijn?’ vroeg hij geagiteerd.

‘Ze willen allemaal geen kind opereren, majesteit’ verontschuldigde de secretaris zich. ‘Ze zeggen dat de prinses pas mag komen als ze *achttien* is en voor zichzelf kan beslissen.’

‘WAT?!’ barstte de koning uit. ‘Pas over *TIEN* jaar? Wie weet hoe dik ze *dan* is! Het is toch ongehoord...’ Mismoedig plofte de koning weer neer op zijn kruk. ‘Kan dan niemand dit probleem oplossen?’

Na dagen over het probleem nagedacht te hebben, bedacht de koning een drastische oplossing. In een uithoek van het land woonde een oude vrouw in een hutje op de hei. Ze was daar naartoe verbannen, omdat ze verdacht werd van hekserij.

Glimlachend bedacht de koning hoe slim hij geweest was om deze vrouw *niet* te verbranden op de brandstapel. Hij had al zo’n voorgevoel gehad dat ze hem best nog eens van pas zou kunnen komen.

Opgetogen vertrok de koning met de koningin (die persé meewilde) naar de locatie waar de vrouw volgens zijn inlichtingenman woonde. De chauffeur stopte de wagen op de dichtstbijzijnde parkeerplaats, maar daar vandaan was het nog een uur wandelen over de heide. Toen zagen ze een laag schuurtje met een antenne die hoog de lucht in priekte. Daar moest het zijn.

‘Laat mij het woord maar doen,’ sprak de koning. Hij klopte op de deur. Na een minuut wachten deed een oude vrouw open.

‘Goedemiddag majesteiten, wat kan ik voor U doen?’ kraste de oude vrouw vanuit de deuropening. Ook als de koning en koningin hun kronen niet gedragen hadden, zou de oude vrouw ze herkend hebben van televisie.

‘We willen u om een gunst vragen, mogen we binnenkomen?’ vroeg de koning.

De oude vrouw stapte met een buiging naar achteren om het koninklijk paar binnen te laten.

‘Het zit namelijk zo,’ begon de koning terwijl hij plaatsnam in een stoel bij de haard, ‘onze dochter Bloempje is ontzettend dik. We vroegen ons af of u misschien zou kunnen zorgen dat ze... uhhh... weer een *hanteerbaar* formaat krijgt.’ Verwachtingsvol keek hij omhoog naar de oude vrouw, die nog halverwege de deur stond.

Met een blik alsof ze een ingewikkelde som oploste, dacht de oude vrouw over de vraag na. ‘Als u het zeker weet... dan denk ik dat ik daarvoor wel een geschikt drankje in de kast heb staan, majesteit,’ antwoordde ze tenslotte.

De koning knikte gretig.

De oude vrouw schuifde naar haar voorraadkast en begon daarin te rommelen. Van de onderste plank haalde ze een klein bruin flesje met een vergeeld etiket erop. ‘Één eetlepel van dit drankje zou genoeg moeten zijn, majesteit.’

Ze overhandigde het flesje aan de koning, die het eventjes bekeek en het toen snel onder het uitspreken van een bedankje in de binnenzak van zijn jasje stopte. Het koningspaar vertrok weer voor de terugreis.

‘Maar je hebt nog niet gevraagd naar de bijwerkingen...’ klaagde de koningin. ‘Misschien krijgt ze er wel allemaal rode vlekken van!’

‘Ach,’ reageerde de koning.

Die avond bracht de koning een zeldzaam bezoekje aan de keuken. Hij stond onwennig voor het aanrecht. Zijn blik schoot bedenkelijk heen en weer tussen het flesje in zijn hand en de kom pompoensoep die voor de prinses bestemd was.

Eén eetlepel! Wist die oude vrouw wel dat zijn dochter meer dan honderd kilo woog? Dat is niet het normale gewicht voor een achtjarige! Bovendien was haar maag gewend aan grote hoeveelheden eten. *Eén eetlepel* zou toch echt geen zoden aan de dijk zetten...

De koning goot de gehele inhoud van het flesje in de kom en roerde het goed door de soep. Wel was het natuurlijk de vraag of Bloempje de kom pompoensoep helemaal op zou eten – het was immers groentesoep. Hmmm... De koning pakte een paar eetlepels slagroom uit de koelkast en roerde dit ook door de soep. Zo zou het toch wel lukken?

Hoogstpersoonlijk droeg de koning de soepkom naar de eetzaal. Hij zette de kom voor zijn dochter neer.

‘Kijk Bloem, deze kom pompoensoep heb ik speciaal voor jou meegenomen. Het is met slagroom,’ voegde hij eraan toe, toen hij de bedenkelijke blik zag die zijn dochter op de inhoud van de kom wierp. ‘En als je het helemaal hebt opgegeten, dan krijg je die bijzondere zak chips die je moeder uit het buitenland heeft laten importeren.’

De koning en de koningin keken gespannen toe, terwijl Bloempje met een vies gezicht de soep naar binnen lepelde. Ze waren verder alleen in de eetzaal. De koning had uit voorzorg alle lakeien weggestuurd.

Toen ze de kom soep op had, zag Bloempje dat haar ouders haar gespannen aanstaarden. 'Wat is er?'

Nauwelijks had ze het gevraagd, of haar gezicht vertrok en kreeg een groene kleur.

PLOF

Weg was ze. Haar kledingstukken vielen ineen op de troon.

'Ohh!' riep de koningin verschrikt uit. 'Ze is verdwenen! Waar zou ze nu zijn?'

'O jee – o jee!' riep de koning. 'Als ze niet in de eetzaal is... dan – uhh... is ze vast in de keuken!' De koning rende de eetzaal uit, op zijn hielen gevolgd door de koningin.

Uit het hoopje kleding dat op de troon lag, klonk wat zacht geritsel en gepiep. Het bergje bewoog. Een naakt dik meisje ter grootte van een muis worstelde zich door de halsopening van haar reusachtige roze stippeltjesjurk naar buiten. Met veel gepuf, gesteun en gekreun kreeg ze het uiteindelijk voor elkaar.

Vol verbazing keek Bloempje om zich heen: de wereld zag er ineens heel anders uit... Haar ouders waren weg, zag ze. Op de poezen na was de eetzaal leeg. Wat waren haar poezen nu gigantisch groot!

'Ik ben het, Bloempje!' riep ze naar Viezekit met een piephoog stemmetje.

Viezekit keek geïntrigeerd toe. Ze tuurde naar het piepende, wriemelende wezentje dat boven op de troon zat. Viezekit stak haar kont de lucht in en wiebelde ermee langzaam van links naar rechts. Ze maakte zich klaar voor de sprong.

Bloempjes ogen werden groot.

'NEEEE –!'